

Artisten **JASON "TIMBUKTU" DIAKITÉ** missar aldrig ett tillfälle att sprida sitt budskap om ett mänskligare Sverige. Därför får han Teskedsordens stipendium 2014. Möt en värtalig hiphoppare och politikerwannabe vars favoritord är *kalas*.

TEXT STINA JOFS FOTO THRON ULLBERG

Kawmp och kalas

ag tyckte att valet av plats för intervjun var lysande. Ja, faktiskt genial. Hötorget i Stockholm med anor från Magnus Ladulås tid, marknadsplatsen som på 1800-talet var uppdelad i Månglartorget och Bondetorget

men i dag ligger under mark vi kallar *City*. Där svenska bönder förr sålde enbart svenska varor – inte minst hö – huserar i dag 41 handlare som representerar mat från 120 länder.

Det är klart som sjutton att jag ska diskutera mångfald och rasism med Jason ”Timbuktu” Diakité där! Han som inledde sitt tal i Sveriges riksdag med orden ”*Jag är ingen främling*”. I handen höll han en av sina viktigaste ägodelar: passet. Han, vars röst ibland svek honom, avslutade så här:

”*I utbyte ger jag dig mitt liv, Sverige. För dig kommer jag och mina barn alltid hjälpa till att bygga. Jag ger dig min uppfinningsrikedom. Jag ger dig min kreativa förmåga och min energi. Jag kommer att älska i Sverige, jag kommer att leva i Sverige, och jag kommer att dö i Sverige. Tack.*”

Det fanns ett annat, mer personligt skäl bakom valet av plats. Jag minns stunder när min utländska mamma längtade hem, men vi inte hade råd att resa till hennes lilla by. Då tog hon med oss ungar till Hötorgshallen, vi travade omkring

bland stånden med korvar, ostar, skinkor och kryddor, insöp dofterna av det som då ännu inte riktigt var Sverige. Det främmande.

Underbart för oss.

Skrämmande för andra.

Ja, du ser.

Platsen var given. Artikeln nästan skriven.

Genialt.

När jag sneddar över Hötorget, nyfiken inför mötet, piper min mobil. Ett sms. ”Har du möjlighet att möta Jason på Nytorget om en halvtimme i stället?”

”Fan! Dessa pr-människor, agenter, dessa trasslande artister!” Jag trampar morrande genom Stockholms centrum till Nytorget, för inte så länge sedan en nedgången plats men nu befolkad av människor med rätt kläder, rätt åsikter och snart rätt inkomster. Vi har kommit till hipsterland, till skäggens rike. ”Den enda fattiglapp jag lär möta är tiggaren utanför Urban Deli”, tänker jag surt. Och där sitter han, på knä som en bedjande, bredvid stora fång av gladioler och små krukor med vit lysing för 45 kronor styck. I handen har han sin skrynkliga plastinpackade lapp. Jag ser ett foto på två barn i orangea tröjor, en text som inte går att läsa. I fönstret på restaurangen Urban Deli har personalen fäst en stor skylt: ”Här jobbar flator, muslimer, kurder, bögar, judar, afrikaner, asiater, svennar och många fler. Det funkar riktigt bra.”

För tiggaren går det sämre.

Men nu får det vara nog med journalistiska krumbukter. Nog med purkenhet. Här kommer ju Jason Diakité travande över gatan. En hand sträcks fram, ett vänligt hej, en ursäkt och så frågan vad jag vill dricka. Han ska snart utnämnas till Sveriges bäst klädd man, men om hans T-shirt och mörka chinos har de rätta snitten vet jag inte. Skorna verkar bekväma i alla fall, tänker jag, men glömmet att fråga efter märket.

”Jag är hedrad, mycket stolt. Men...”

Innan Jason Diakité får avsluta den meningen ska jag helt kort berätta historien bakom Teskedens orden som grundades av Tidningen Vi 2006. Organisationens motto är ”Tillsammans för tolerans och mångfald”, bland inspiratörerna finns den israeliske fredskämpen och författaren Amos Oz, ofta nämnd i Nobelprissammanhang. I sin bok *Hur man botar en fanatiker* menar Oz att alla kan göra något för att släcka en brand, både bildligt och bokstavigt. Brinner ditt hus, härjas ditt land av en fanatismens gräsbrand kan du antingen fly, skylla på någon annan eller börja släcka. Har du ingen hink så kanske en bytta. Inte? Men en slev då? En sked? Om alla bidrar går det att släcka all världens bränder med något så ynkligt litet som

JASON MICHAEL BOSAK DIAKITÉ

ÅLDER: 40 år i januari 2015.

FÖDD: Lund.

ARBETE, I URVAL: Artist, låtskrivare, radiopratare m.m.

PRISER, I URVAL: Sju Grammisar, Martin Luther King-priset (2010), Nordens språkpris (2011), Stora retorikpriset (2012), Karl Gerhard-stipendiet (2013), 5i12-priset (2013), Teskedens ordens pris (2014).

FAMILJ: Hustrun Ronja Ljunghager, pappa Madubuko och mamma Elaine, systrarna Anja och Adadie.

BOR: Stockholm.

DET VACKRASTE

ORDET: ”Väldigt många ord är vackra. Språk över huvud taget är vackra, i synnerhet svenskan. Ett ord som jag alltid gillat både betydelsen, ljudet och utseendet av är *syssla*. Ett mjukt och melodiskt ord. *Kalas* är ett annat vackert ord. Jag är svag för L och S.”

I NOVEMBER deltar Jason Diakité för första gången i succéprogrammet *På spåret* i SVT. Hans medtävlare är Rättviseförmedlingens grundare Lina Thomsgård.

TIMBUKTU

EN STAD i västafrikanska Mali, nära floden Niger. Omkring 60 000 invånare. Lång historia som viktig handelsplats. Upp-togs 1980 på Unescos världsarvslista.

”Som tonåring var jag väldigt historieintresserad. Jag tyckte att man fick läsa alldeles för lite om Afrika – och det lilla som stod handlade mest om slavar, guld och kryddor. Inget om första folkmordet, inget om andra, tredje... Bilden var för ensidig, tyckte jag. 1974 gjorde pappa ett släktträd där det visade sig att sex generationer före honom levde en Myla Miller som kallades för Timbuktu. Jag hade alltså rötter där! Jag läste in mig på staden. Under 1300-talet, under kung Mansa Moussa, blev Timbuktu en viktig mötesplats för poeter, arkitekter och lärde. Den enda universitetsstaden söder om Sahara. Eftersom jag själv kommer från universitetsstaden Lund tyckte jag att det var häftigt! Dessutom började mitt tidigare artistnamn 'Genius Jay' kännas lite töntigt.”

en tesked. Så. Nu ska Jason Diakité äntligen få avsluta sitt svar på frågan hur det känns att få Teskedens pris för sitt arbete mot rasism, den mening som ju började med ett ”men”.

– Jag är hedrad, mycket stolt. Men... men jag vill inte släcka bränder. Jag vill tända eldar!

Som glödande fyrbåkar i natten ska motståndet lysa, menar han.

– Strategin som förs fram att ignorera motståndarna, att behandla dem som luft, tror jag inte alls på. Vi vet inte hur många röster Sverigedemokraterna hade fått om vi *inte* hade protesterat.

Och nu hörs en tvekan i hans röst.

– Frågan är om vi inte har protesterat för lite?

Har vi kanske gjort oss förtjänta av SD:s framgångar, har vi blivit förslappade, ja, så lata att dessa krafter vunnit mark? Hur gick det till?

Han talar länge om Stefan Zweig, den uppburne österrikiske författaren som så väl beskrivit tiden mellan de båda världskrigen i *Världen av i går*. Jason Diakité ser många likheter med dagens Sverige; den tysta marschen mot höger, den långsamma tillväxningen.

– Rasistiska grupperingar – trots att de är små – har en märklig förmåga att flytta mittpunkten.

Vad betyder det?

– Att de nästan omärkligt lyckas normalisera extrema åsikter. Sakta men säkert blir det oerhörda något begripligt, ja, accepterat. Så var det också under mellankrigsperioden. Människor hade det ganska bra trots en galopperande inflation. Inte trodde flertalet att brunsjortorna som marscherade var något att skrämmas av. De var ju få, så larviga, så ofarliga! Vi vet alla hur det gick. Därför är det extremt viktigt att vi är vaksamma.

Hur lyckas de med den här mittpunktsförflyttningen?

– Dels använder de argument som är förenklade, förvridna versioner av sanningen, argument som klibbar sig fast, som till slut inte ifrågasätts, som normaliseras. Dels kan de leverera de enklaste lösningarna eftersom de aldrig tvingas ta ansvar.

det skulle gå att tapetsera Kungliga slottets alla salar med artiklar som publicerats om Jason Diakité.

Han är en av våra mest älskade, mest omskrivna artister och musiker, men vi struntar i musiken den här gången, konstaterar bara att han har släppt mängder med skivor sedan starten på 1990-talet, är överöst med Grammisar och andra priser, inte minst för

en tesked. Så. Nu ska Jason Diakité äntligen få avsluta sitt svar på frågan hur det känns att få Teskedens pris för sitt arbete mot rasism, den mening som ju började med ett ”men”.

sitt arbete mot främlingsfientlighet. Vi ska tala om det som genomsyrar hans texter, ja, hela hans väsen. När jag frågar en medarbetare på Teskedens orden varför just Jason Diakité ska ha deras pris, svarar hon: ”Han andas kampen för rättvisa.”

Du vill få människor att se, säger du. Se exakt vad?

– Rasismen. Den öppna. Den dolda. Den strukturella.

Jag ber honom exemplifiera, han väljer att svara genom att ge mig tre alternativ:

I utbyte ger jag dig mitt liv, Sverige.

1.”Jag som föddes här 1975, mina föräldrar flyttade från USA till Sverige 1968.

2.”Min kompis, vars släkt inte ens minns när den kom hit.”

3.”Min kompis, som kom hit från Somalia när han var elva år.”

– Tänk dig en stega. Den som får ställa sig högst upp har mest rätt att vara här, mest rätt att kalla sig svensk. Den utan plats på stegen skickas ut. Du bestämmer. Var ställer du mig? Har jag som föddes här men med utländska föräldrar mer rätt än min somalisk-svenska kompis? Men ändå mindre rätt än min andra kompis, vars släkt uppenbarligen bott här länge? Om du måste välja, hur gör du med just oss tre?

Jason Diakité föddes in i den antirasistiska kampen, argument vässades vid frukostbordet, motståndet växte sig starkt i allt som var vardag. Googlar man hans namn dyker ofta hans pappas upp. Madubuko Diakité, en välkänd forskare i Lund, driven av antirasistiska ideal. Nu måste jag återigen citera talet i riksdagen den 4 december 2013, det Jason höll när han fått 5i12-rörelsens pris för sitt antirasistiska engagemang. Talet hade föregåtts av ett jäkla bråk. Talmannen vägrade att medverka under prisutdelningen, Sveriges radio ville inte spela låten *Svarta duvor och vissna liljor* okommenterad. Varför? Jo, med textraden ”dunka Jimmie gul och blå, hissa i en flaggstång” ansågs Jason Diakité hota en politiker, hota hela demokratin. När pappa Madubukos och mamma Elaines mellanbarn och ende son ställde krav inför hela svenska folket blev han än mer älskad av några, än mer hatad av andra:

”*Jag kräver att den doktrin som håller en person högre än en annan, på grund av dennes hudfärg, religion, kön eller sexuella läggning – omedelbart och för alltid – diskrediteras, suddas ut och överges.*”

– Mina föräldrar är sprungna ur kampen, de ▶

"jag vill inte släcka bränder.
jag vill tända eldar!"

FLER MUSIKER SOM HAR GEOGRAFISKA ARTISTNAMN

Timbuktu är en artist i Sverige och en stad i Mali. Här är fler artister som har använt kartboken i jakten på ett catchy namn:

AMERICA brittiskt folkrockband

EUROPE pudelrock från Upplands Väsby

OSLO slumrande musikprojekt med Ernst Billgren och Olle Ljungström

ALABAMA country-rock från de amerikanska sydstaterna

JOKKMOKKS-JOCKE Tjosanschlagare från Norrbotten

CHICAGO rock med jazzinslag och mycket blås

NAZARETH skotsk hårdrock

TEXAS skotsk pop

BEIRUT egensinnig amerikan med dragning åt Balkan och Frankrike

GOINGE-FLICKORNA tre sjungande systrar från Skåne

JAPAN brittisk glamrock

► var aktiva under 1960-talet. Pappa är stolt över sin hudfärg. Aldrig att han skämdes. Tvärtom! Givetvis förmedlade mina båda föräldrar det här. Jag fick lika mycket från min mammas "vita" rötter.

Vad tror du att de tycker om dagens situation?

– Jag tror att de skulle säga: kampen fortsätter! Men visst har jag sett dem ledsna, sett dem förtvivla.

Jag frågar om hans minns när han själv blivit utsatt för diskriminering. Minns? Nu tittar han på mig, jag förstår att han tror att jag inte verkar inse att det händer *h e l a* tiden: killar som kallade honom neger i skolan, mobbarna som gjorde honom till en av de värsta mobbarna för att slippa fokus på sig själva, åttaåringen som inte hittade ord för skammen han kände över att se ut som han gjorde, dörrvakterna i Norge under en turné som slängde ut honom med orden "sådana som du får inte vara här", orden som fick honom att gråta, hoten från högerextremister som skrev ut hans mammas adress, breven med vinglig handstil om att han "borde åka tillbaka hem".

– Hem? Vart ska jag åka? Till Lund?

Nej, jag menar första minnet, din första känsla av "annorlundahet"?

Nu berättar han historien jag redan läst. Lucia-tåget i andra klass. Han är en av tre som blir utvald till pepparkaksgubbe, han frågar sin lärare varför. Hon svarar: "Du ser ju ut som en pepparkaksgubbe."

Din reaktion?

– Wow! Det gör jag ju, tänkte jag. Så häftigt att jag liksom är en pepparkaksgubbe. I samma ögonblick insåg jag att jag aldrig någonsin kan bli stjärngosse eftersom jag ju inte ser ut som en och därmed inte är en stjärngosse.

Han ger ett mer närliggande exempel. Tänk dig en bostadsvisning i hörnet där vi just sitter, säger han, ett av Stockholms hetaste områden.

– Om jag inte varit berömd hiphoppare, ett välkänt ansikte, tror du inte att mäklaren automatiskt känt att någon av de vita spekulanterna vore mest lämpad?

Är det inte att vara lite paranoid?

– Nej. Det är att våga se. Valet mäklaren gör kallas för undermedvetna preferenser och har egentligen inget med öppen rasism eller elakhet att göra. Mer med vana. Det är därför vi inte får tystna, inte bli lata, inte glida med i en normalisering av orättvisa.

Han låter som en politiker, inte sant?

Argumenten är många, retoriken bra. Under researchen läser jag artiklar där Jason Diakité sagt att han vill bli politiker. Att han ser en riksdagsplats, en ministerpost som eventuellt nästa steg i karriären.

– Äh, det sa jag i slutet av en intervju. Sedan blev det hela grejen! Politik är oerhört viktigt, men det är ju inte så att jag går och väntar på att statsministern ska ringa.

Vi leker en lek! Jag heter Stina Löfvén, är statsminister och du får välja vilken ministerpost du vill!

Här har jag redan innan han svarat antecknat integrationsminister i mitt block, när jag hör honom säga:

– Kulturminister, så klart!

Va?

– Kultur är det finaste vi har. Inte det viktigaste, men finaste. Tänk att få bereda väg för kreativitet, för konst, litteratur, musik. Och speciellt i dessa tider. För första gången på länge har vi ett politiskt kulturliv! Snacka om att tända eldar!

Men integrationen, invandringen, rasismen?

Vad, förutom kärlek och de frågorna, skulle vara viktigare?

– Miljön! Miljöfrågor rymmer allt. Fördelning av makt, möjlighet till välstånd och god hälsa. Dagens invandring är intimt kopplad till just miljön. Människor flyr från konflikter om resurser; om vatten, mark, energi. När konsekvenserna av miljöförstörelsen i världen slår till övertrumfar det alla andra problem.

I dramatiska stunder försöker han tänka sig in en miljökatastrofs konsekvenser i Sverige.

– Delar av mitt Lund är översvämmat, människor flyr, kampen om mat och värme hårdnar, man tar till vapen för att överleva.

Nu tar du väl i.

– Apokalypsens värsta mardröm ser ut så, men tänk på staden Homs i Syrien. Deras gator är sönderbombade, deras hem borta. Deras Skånegata, där vi sitter nu, finns inte. Världen, som de ser den, har redan gått under.

itt i apokalypsen, med gott kaffe och bubbelvatten framför oss,

kommer en kvinna förbi. Hon säljer Situation Stockholm, tidningen om hemlöshet och utanförskap. Redan innan hon hunnit avsluta meningen slår Jason med händerna mot sina byxfickor, säger att han tyvärr inte har några kontanter. Jag skakar nekande på huvudet. Nu vänder hon sig direkt mot Jason Diakité, försöker igen:

– Men du, det är ju korsord i den!

Vi ler och hon går, kanske besviken, men hon

hinner inte många meter förrän hon vänder sig om och travar mot Jason igen. Nu säger hon:

– Jag gillar dig. Du är bra.

Någon kvart senare stannar en kvinna med barnvagn. Hon har ofta sett honom i kvarteren, säger hon.

– Jag tänker att jag vill tacka dig men gör det inte, och känner mig alltid lika snål efteråt. Men nu gör jag det. Tack för att du gör mina dagar gladare. Och hennes med.

Hon pekar på den lilla flickan i vagnen, bara ett spädbarn.

Kultur är det finaste vi har. Inte det viktigaste, men finaste.

Du har i alla fall tre medborgare med dig även om den yngsta ännu inte uppnått rösträttsåldern. Tanken på politiken kanske inte är så dålig?

– Det verkar vara en själsvådlig syssla. Man riktigt ser de osynliga tyngderna på politikernas axlar, inte sant? Ideal som krossas, drömmar som mals ner.

Nu talar han om Obama.

– Han är en av världens mäktigaste män! Ändå har han inte lyckats förändra särskilt mycket. Man ser hur åren tagit på honom. Den förändringslystne entusiasten har grånat, slocknat.

Jason Diakité saknar de stora nordiska statsmännen, eller snarare statshenen.

– Ingvar Carlsson, Gro Harlem Brundtland, de som kunde lyfta sig ur skyttegravskriget där man avancerar någon millimeter, men sedan backar två. Nja, jag vet inte om jag skulle klara det.

Han har mycket stor respekt, säger han, för dem som orkar befinna sig i politikens tuffa värld.

Är du debattglad?

– Jo vars, men inte särskilt snabbkäftad. Jag måste tänka efter. Årets valrörelse var märklig med alla dessa tv-sända debatter. Det blev som deltävlingar i melodifestivalen. Man lyssnade lite slött, och läste sedan i morgontidningen vem som "vann". Politik borde vara viktigare än så.

Trots dystopin och eftertänksamheten, stänger han inte dörren. Det borde vara varje människas ansvar att ställa upp, menar han. Han vill sätta ett tak för riksdagsledamöternas tid på säg, åtta, tio år. Längre än så ska man inte sitta. Och lönen borde jämföras med en sjuksköterskas.

Argumenten är genomtänkta. Retoriken bättre än vad min text kan redovisa. En talare är han, och

säkert tränad sedan barnsben, matad med politik till morgongröten kan jag tänka.

Hur har dina föräldrar hjälpt dig?

– Jag har väl dem att tacka för det mesta, ja allt, de har uppfostrat mig till den jag är.

Och. Blev du bra?

– Jag har några mindre goda sidor, men dem kan jag väl inte beskylla mina föräldrar för. Jag är humörsdriven, envis på gränsen till tjurskallig, ibland okänslig, naiv och godtrogen. Mina kompisar säger att jag är den mest lättlurade människan i världen. Det gör mig till en dålig förhandlare.

Något annat?

– Jag vill gärna vara folk till lags. Kanske har det med min brunhet att göra. Att vilja smälta in, inte sticka ut. Eller kanske beror det på att jag är kort? Mellanbarn? Eller är den genetisk, denna vilja att behaga?

"Jag kräver att få be till den gud jag vill, och älska den person jag vill", sa han i sitt nu berömda tal. I somras gifte han sig med Ronja Ljunghager. En väldigt privat fråga inser jag när jag redan ställt den. Den bara poppar upp:

Vill du ha barn? Du nämner till och med dina framtida barn i riksdagstalet, du säger att du och dina barn alltid ska hjälpa till att bygga Sverige.

Nu skrotar han:

– Ja, jag har redan bundit dem vid mig. De får inte flytta utomlands, det har jag ju lovat. Och dessutom måste de ge allt de har för Sverige.

Två barn vore fantastiskt, säger han lite mer allvarligt. Sedan kommer den där jasonska eftertanken... tänk om det blir ett barn och den stackarn får läsa att pappa helst ville ha två... Nä, vi får ändra citatet.

– Att få ett till tre barn vore en gåva, skriv det. Eller. Jag är snart fyrtio, jag skulle bli oerhört tacksam om jag fick ett barn. Ett barn räcker gott. Eller. Vi drömmer om ett till att börja med. Sedan tar vi det vidare därifrån. Är det ok att skriva så?

Det är förstas ok.

Måtte kärlekens låga brinna lika hett som motståndets, tänker jag när jag lämnar denne vänlige, värtalige man. Måtte han bli politiker en dag. Måtte den hårt provade tidningsförsäljaren lyckas sälja alla sina exemplar. Måtte flickungen i vagnen få ett långt och innehållsrikt liv. Måtte affärens gladioler lysa upp många hem. Måtte tiggaren slippa tigga. Måtte eldar tändas över hela Sverige, eldar som ska lysa vår väg framåt. ■

Teskedsordens stipendium 2014 tilldelas

JASON "TIMBUKTU" DIAKITÉ

JURYNS MOTIVERING:
"För hans antirasistiska synsätt som genomsyras av övertygelsen om människors lika värde – och för att han aldrig missar ett tillfälle, på eller utanför scenen, att sprida sitt budskap om ett mänskligare Sverige."

TESKEDSORDENS ANDRA PRIS går till Ebba Åkerman. I februari startade hon Invitationsdepartementet som främjar mötet mellan invandrare och svenskar genom något så vardagligt som en middag.

Läs mer på sidan 22.

FOTO CASPAR HEDBERG

En aptitlig idé

Som vikarierande lärare i svenska för invandrare bjöds Ebba Åkerman ibland på måltider hemma hos elever. Hon upptäckte då att middagarna inte bara innebar på god mat utan också gemenskap, språkräning och möten mellan människor som annars inte skulle träffas.

Ett hål slogs i segregationen. Människor kände sig plötsligt insläppta i samhället, inte bara i landet.

– Alla har kanske inte tid att bli någons fadder eller mentor, men alla äter väl middag så varför inte duka fram en tallrik till och bjuda in någon nyanländ?

Så tänkte Ebba Åkerman efter ett middagsbesök, och det var i den tanken som *Invitationsdepartementet* föddes, ett icke-statligt, ideellt, partipolitiskt och religiöst obundet projekt.

– Invitationsdepartementet är en idé, inte en organisation, fortsätter hon.

Lanseringen sköttes via sociala medier. Första middagen serverades i Stockholm i slutet av februari 2014. I dag är bortåt 70 middagar avätna och middagsambassadörer finns på 19 platser i Sverige, från Västerbotten till Skåne.

Departementets ryggrad utgörs av dem som väljer att delta, det vill säga människor som på eget ansvar bjuder andra på en måltid. Middagsminister är Ebba Åkerman – hon matchar ihop

värdar med gäster. Hon bidrar med logistik, telefonnummer och adresser samt upplysningar, till exempel om gästen inte äter vissa födoämnen.

I sfi-klassen samsas kvinnor och män i olika åldrar och med skiftande social bakgrund. De kommer från hela världen, men Syrien, Afghanistan, övriga Mellanöstern och Afrikas horn dominerar. Svenskstudierna är indelade i fyra nivåer. Störst behållning av småpratet runt matbordet har de som studerar på de två högsta nivåerna eller därefter.

EBBA ÅKERMAN
ÅLDER: 31 år.
BOR: Stockholm.
UTBILDNING: Universitetsutbildning i konsthistoria, miljövetenskap och entreprenörskap. I dag tar *Invitationsdepartementet* merparten av hennes tid.

Invitationsdepartementet är än så länge ett enpersonsprojekt, dock med volontärhjälp när det gäller juridiska frågor, it och översättning av manualer.

Att para ihop gäster och värdar, besvara mejl och utveckla en struktur kring verksamheten innebär mer än heltid. Hur finansierar du allt?

– Jag har en buffert, säger Ebba Åkerman, men hoppas kunna lägga mer tid på att hitta finansiering för att utveckla projektets fulla potential. ■

KARIN LINDELL

Teskedsordens stipendium 2014 tilldelas

EBBA ÅKERMAN

JURYNs MOTIVERING:

”Invitationsdepartementet, startat av sfi-läraren Ebba Åkerman, för att det visar oss hur enkelt och lustfyllt det kan vara att föra människor samman. Bjud hem en invandrare som studerar svenska på middag. Språket kommer på köpet, och kanske också en vänskap för livet.”

Det här är ett päron.

Ett ekoäpple ser exakt ut som ett oekologiskt. Men det är faktiskt som att jämföra äpplen och päron. Även om det råkar vara samma frukt.

Eko ger oss nämligen friskare natur, gladare djur och renare mat. Du kan hjälpa till genom att byta en vara till ekologiskt nästa gång du handlar.

Och medan du byter till eko så fortsätter vi i

Naturskyddsföreningen kämpa för schysstare mat i butikerna. Blir du dessutom medlem för 24 kr/mån får vi mer kraft att påverka.

Läs mer på naturskyddsforeningen.se/eko och hjälp oss sprida #byttilleko

SMS:a »medlem« till 72 900 så hör vi av oss.

